

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

01 februarie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Nicolae Gordilă,

Judecători

Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citirea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar împotriva sentinței Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău din 14 iulie 2016 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 septembrie 2016, declarat de avocatul Eduard Gherman, în numele inculpatului

Golimaz Gheorghe.

Termenul de examinare,
instanța de fond: 24.06.2016 - 14.07.2016,
instanța de apel: 02.08.2016 - 28.09.2016,
instanța de recurs: 06.12.2016 - 01.02.2017.

Asupra recursului menționat, Colegiul penal

CONSTATĂ :

1. Prin sentința Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău din 14 iulie 2016, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Golimaz Gheorghe a fost condamnat în baza art. 27, 187 alin. (2) lit. e), f), 81 Cod penal la 3 ani și 4 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, începând din 14 iulie 2016, deducându-se durata aflării în arest preventiv de la 22 mai 2016 până la 14 iulie 2016.

De la inculpat s-au încasat în beneficiul statului cheltuielile judiciare de 57 lei, iar corpurile delictate – geanta din material polimeric asemănător pielii, de culoare gri în care se aflau 700 lei și actele personale pe numele lui Cozacenco S., au fost lăsate în proprietatea lui Cozacenco S.

2. Instanța de fond a constatat că la 22 mai 2016, aproximativ orele 21.30, Golimaz G., urmărind scopul sustragerii deschise a bunurilor altei persoane, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările și dorind în mod conștient survenirea lor, acționând cu intenție directă, prin acces liber, a pătruns în scara blocului de locuit, unde a aplicat față de Cozacenco S. violență nepericuloasă pentru viață și sănătate, încercând să-i sustragă în mod deschis geanta de culoare gri din piele artificială la preț de 350 lei, în care se aflau mijloace bănești în sumă de 700 lei și actele personale, însă din motive

independente de voința lui, nu a reușit din cauză că a fost reținut de vecinii din bloc, astfel, punând partea vătămată Cozacenco S. în pericolul cauzării unui prejudiciu material considerabil, în sumă totală de 1050 lei.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut vina, solicitând judecarea cauzei în baza probelor administrate în faza de urmărire penală și a declarat că regretă cele comise, a săvârșit faptele neavând bani pentru a merge la serviciu și a procura produse alimentare.

Totodată, vinovăția inculpatului a fost dovedită și prin probele administrate, inclusiv:

declarațiile părții vătămate Cozacenco S., că inculpatul a urmărit-o, din moment ce ea a coborât din troleibuz, a intrat în urma ei în scara blocului, a apucat-o de față și a început s-o lovească cu capul de perete, apoi a încercat să-i smulgă din mână geanta în care se aflau 700 lei și actele personale, însă nu a reușit, deoarece la strigătul ei de ajutor a intervenit Stoian A. și a reținut inculpatul;

declarațiile martorului Stoian A., că a auzit din scara nr. 1 a blocului un strigăt de femeie. Imediat a intrat în scară și a văzut că inculpatul o agresa pe o vecină, încercând să-i sustragă deschis din mână geanta.

Instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 27, 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal, ca tentativă de jaf, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viață, cu cauzarea de daune în proporții considerabile, care din cauze independente de voința făptuitorului nu și-a produs efectul.

La stabilirea pedepsei, instanța de judecată a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, că inculpatului i-a fost incriminată tentativa de săvârșire a unei infracțiuni grave, că anterior a comis infracțiuni similare, având antecedente penale stinse, se caracterizează pozitiv, nu este încadrat în câmpul muncii, că circumstanțe atenuante și agravante lipsesc, concluzionând că reeducarea și corectarea inculpatului este posibilă cu aplicarea unei pedepse cu închisoare, pedeapsa urmând a-i fi redusă cu o treime în temeiul art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală și aplicată conform prevederilor art. 81 alin. (3) Cod penal, fiindu-i stabilită în mărime de 3 ani și 4 luni închisoare.

3. Avocatul Eduard Gherman a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă nonprivativă de libertate, cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

Apelantul a invocat că inculpatul a recunoscut integral vina și a solicitat ca examinarea cauzei să se facă în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, s-a căit sincer de cele săvârșite și a promis să nu mai comită infracțiuni.

Instanța de fond eronat a constatat că inculpatul anterior a fost condamnat de două ori și că careva circumstanțe atenuante la stabilirea pedepsei inculpatului nu au fost stabilite, or acesta se caracterizează pozitiv, și fiind condamnat în anul 2004, antecedentele penale sunt stinse, iar a doua oară a fost achitat. Totodată, recunoașterea vinovăției se consideră circumstanță atenuantă, existând suficiente premise legale de a dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate inculpatului.

Mai mult, acesta și-a cerut scuze de la partea vătămată, iar față de el nu au fost înaintate careva pretenții de ordin material.

Or, ținând cont de persoana inculpatului, că nu are părinți și locuiește doar cu fratele său, sancțiunea-i aplicată ar putea duce la consecințe contrare scopului urmărit al pedepsei penale.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 septembrie 2016, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a reținut că partea vătămată s-a pronunțat împotriva stabilirii inculpatului a unei pedepse mai blândă, că pe caz nu au fost stabilite circumstanțe atenuante și agravante, totodată, lipsind și temeiurile prevăzute de art. 53, 54 Cod penal de liberare a inculpatului de răspundere penală.

Astfel, instanța de fond just și echitabil a concluzionat ca fiind rațională aplicarea unei pedepse sub formă de închisoare, cu executare, ținând cont că inculpatul și-a recunoscut vina integral și a manifestat căință sinceră, dar a comis o infracțiune gravă, de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de influența pedepsei asupra reeducării și corectării acestuia, care anterior a fost condamnat, limitele pedepsei corect fiind stabilite în temeiul art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, lipsind probe care să ateste că aplicarea pedepsei privative de libertate nu ar duce la corectarea ultimului.

Totodată, din prevederile art. 90 Cod penal, rezultă că, instituția suspendării condiționate a executării pedepsei aplicate vinovatului nu constituie o obligație a instanței și nu trebuie privită ca un avantaj acordat de lege condamnaților, aceasta fiind un mijloc preventiv de apărare socială care derivă din organizarea unei politici penale adaptate la realitatea socială concretă.

Or, argumentele apărării că instanța de fond nu a ținut cont că inculpatul a recunoscut integral vinovăția și a solicitat ca judecata să se facă în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, s-a căit sincer de fapta comisă și a promis public pe viitor să nu mai săvârșească alte infracțiuni, sunt neîntemeiate, deoarece aceste circumstanțe au fost luate în considerare la individualizarea pedepsei cu aplicarea prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală și art. 81 alin. (3) Cod penal, pedeapsa fiindu-i stabilită corect în cadrul noilor limite de pedeapsă cu închisoare - de la 3 ani și 4 luni la 3 ani și 7 luni.

Instanța de fond i-a aplicat inculpatului pedeapsa minimă și fără cea complementară cu amendă, tocmai luând în considerare circumstanțele cauzei favorabile inculpatului și anume că, are antecedentele penale stinse, la evidența medicului narcolog și psihiatru nu se află și se caracterizează pozitiv la locul de trai.

Mai mult, comiterea în prezent a infracțiunilor similare, cu o frecvență sporită, fapt ce majorează gradul prejudiciabil al acestora, impune o reacție adecvată a statului, în sensul atingerii scopurilor prevederilor art. 61 alin. (2) Cod penal, or, o pedeapsă prea blândă generează dispreț față de ea și nu este suficientă pentru prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

Pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani și 4 luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, este una pe măsură a-și atinge

scopul său de constrângere, reeducare, exemplaritate și înlăturare temporară a inculpatului din societate, pentru a-și revizui atitudinea față de valorile sociale și comportamentul față de membrii societății, aceasta reflectând un echilibru între gravitatea faptei prejudiciabile săvârșită și urmările ei.

În același timp, starea de fapt reținută și de drept apreciată de către instanța de fond, concordă cu circumstanțele stabilite și probele administrate lipsind temeiuri de a da o nouă apreciere acestora, instanța de apel fiind solidară cu concluziile primei instanțe privind aprecierea probelor puse la baza sentinței de condamnare, considerentele primei instanțe fiind motivate și argumentate din punct de vedere al temeiniciei și legalității.

5. Avocatul Eduard Gherman a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea hotărârilor adoptate și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă nonprivativă de libertate, cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

Recurentul a invocat că inculpatului i-a fost stabilită pedeapsa sub formă de închisoare doar pentru faptul că anterior a fost tras la răspundere penală de două ori, fiind neglijat faptul că acesta a fost condamnat cu 12 ani în urmă, iar a doua oară a fost achitat, la materialele cauzei lipsind copiile acestor sentințe, astfel, nefiind acordată deplină eficiență prevederilor art. 111 alin. (3) Cod penal.

Or, nu poate fi vorba de comiterea în prezent a infracțiunilor similare, cu o frecvență sporită, nefiind clar cum inculpatul ar fi putut prezenta alte ”*probe care ar atesta că aplicarea pedepsei privative de libertate nu ar duce la corectarea acestuia*”, el fiind caracterizat pozitiv de organul de poliție de la locul de trai.

Totodată, la stabilirea pedepsei urmează să se țină cont că inculpatul a recunoscut vina, s-a căit sincer de cele săvârșite, a adus scuze publice părții vătămate, nu are părinți, dorește să întemeieze o familie și să se angajeze la muncă.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală - s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului respectiv pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. **2.** și **4.** din prezenta decizie, relevă în

mod concludent că instanțele de fond și de apel legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind pedeapsa aplicată inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just și argumentat a ținut cont de prevederile art. 61, 75, 81 alin. (3) Cod penal, 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, conform căror persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Mărimea pedepsei pentru tentativă de infracțiune nu poate depăși trei pătrimi din maximumul celei mai aspre pedepse prevăzute la articolul corespunzător din Partea specială a prezentului cod pentru infracțiunea consumată. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpaților în corespundere cu prevederile legale (*pct. 2., 4. din decizie*).

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele au apreciat circumstanțele cauzei în latura pedepsei (*pct. 5. din decizie*).

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în

baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în latura pedepsei în alt sens decât cel pe care îl propune avocatul este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar la fel este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul de pe rol au constituit obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 4. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că s-au aplicat inculpatului pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul de pe rol este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Eduard Gherman, împotriva sentinței Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 14 iulie 2016 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 septembrie 2016, în privința inculpatului Golimaz Gheorghe, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 22 februarie 2017.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco